

[Lannung.]

den såkaldte jordrente værdi, så længe det overstiger den af vurderingsmyndighederne ansatte jordrente værdi. Det er vel ikke helt overensstemmende med jordrenteprincippet i dets absolutte renhed, men jeg erkender, at stærke praktiske hensyn her gør sig gældende; det viser jo også de herhenhørende erfaringer fra jordlovsudvalgets salg på jordrentevilkår, hvor der i sidste omgang i henhold til lov af 16. marts 1960 kan fastsættes et mindstebeløb, hvoraf jordrenten skal svares. Det er i sig selv så betydningsfuldt at nå til gennemførelse af dette salgssystem, at Paris her er en messe værd, og jeg skal altså ikke gøre vanskeligheder, selv om man fortsætter med denne fikserede jordrente værdi til at begynde med. Det bedste kan ellers her komme til at være det godes værste fjende.

§ 4, hvorefter vederlag for bygninger, hegn og beplantning skal fremgå af overdragelsesdokumentet, er for os en helt naturlig regel, ligesom det følger af sagens natur, at ejendomme, der sælges på jordrentevilkår, er fritaget for grundstignings-skyld, hvilket fastslås i § 5.

Bestemmelsen i § 7, som også har været omtalt, og hvorefter det kan tillades, at jordrenten sikres med en ringere prioritetsstilling end en førstprioritet efter offentlige skatter og ydelser, kan specielt i en overgangsperiode, indtil man indlever sig med denne nye besiddelsesform, have en vis betydning og derfor en vis berettigelse. På længere sigt, når man har vænnet sig til salg på jordrentevilkår og har vænnet sig til den nye besiddelsesform, tror jeg ikke at denne bestemmelse i praksis vil være meget nødvendig.

Det er efter omstændighederne ganske naturligt, finder vi, at staten ved lån kan finansiere kommunernes salg af jord på jordrentevilkår, navnlig fordi der ellers kan opstå et likviditetsproblem; vi er altså helt indforstået med denne bestemmelse.

Det siges i bemærkningerne, at lovforslagets regler ikke er til hinder for, at en kommune kan sælge på visse vilkår; man skal altså fortsat, på samme måde som Københavns kommune hidtil har gjort det, kunne sælge med hjemfaldsret. Det har været praksis i mange år — siges det i bemærkningerne — at Københavns kom-

mune solgte med hjemfaldsret, og det skal man kunne betinge sig også fremover, f. eks. på 99 år eller lignende.

Nu er der for det første en lille nuance at gøre opmærksom på, idet Københavns kommune ikke har solgt med hjemfaldsret, nøjagtigt taget, men med tilbagekøbsretsdeklaration. Der er en lille nuance her, idet man nemlig skal betale den oprindelige grundpris; men vigtigere er det, at det, der siges i bemærkningerne, i givet fald skal kunne holde i forhold til lovforslagets § 2, stk. 2, hvorefter jordrentepligten er uopsigelig såvel fra sælgerens side som fra køberens eller en senere erhververs side. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at der muligvis bør indsættes en tilføjelse til § 2, stk. 2, her hvor det drejer sig om en bestemmelse, der først bliver aktuel om 100 år, idet kommunerne ikke kan være tjent med at løbe nogen risiko. Vi kan i udvalget se nærmere på hensigtsmæssigheden af at gøre en tilføjelse i denne relation til § 2, stk. 2, i givet fald.

Man må også gøre sig klart, at der jævnsides med salg med hjemfaldsret eller tilbagekøbsret, i dette tilfælde hjemfaldsret, opstår et afskrivningsproblem, et afskrivningsretsproblem, som ikke findes i tilfælde, hvor der sælges uopsigeligt efter § 2, stk. 2.

Medens jeg er ved juraen, må jeg måske lige parentetisk nævne, at jeg ikke føler mig helt overbevist om, at det er rigtigt, når det i bemærkningerne siges, at efter gældende ret kræver salg på jordrentevilkår særlig lovhjæmmel, og man her påberåber sig bestemmelsen i den gamle lov af 1918 om afløsning af grundbyrder § 7. Jeg føler mig ikke helt overbevist om, at jordrentevilkår kan jævnstilles med de deri omhandlede grundbyrder, heller ikke på hele den historiske baggrund, og det er bemærkelsesværdigt, at Københavns kommune gennem de mange år, sagen har været drøftet dér, aldrig nogen sinde har påberåbt sig denne bestemmelse, hvilket jeg så sent som i dag for god ordens skyld har verificeret hos rette vedkommende.

Til slut blot en bemærkning om § 11, hvori det hedder, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Jeg har ikke noget imod, at loven ikke skal gælde for Færøerne — det må blive en sag for hjemmestyret. Derimod vil jeg skønne, at der på